

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 79/16

Luxembourg den 19. juli 2016

Forslag til afgørelse i forenede sager C-203/15
Tele2 Sverige AB mod Post-och Telestyrelsen og
C-698/15 Secretary of State for Home Department mod Tom Watson m.fl.

**Ifølge generaladvokat Saugmandsgaard Øe kan det være foreneligt med EU-retten,
at en medlemsstat pålægger udbydere af elektroniske kommunikationstjenester en
general pligt til datalagring**

Det er imidlertid bydende nødvendigt, at denne pligt ledsages af strenge garantier

I sin dom *Digital Rights Ireland* fra 2014¹, fandt Domstolen, at datalagringsdirektivet² var ugyldigt, og anførte som begrundelse dels, at den generelle pligt til lagring af visse data, som blev pålagt ved nævnte direktiv, indebar et alvorligt indgreb i de grundlæggende rettigheder om respekt for privatlivet og beskyttelse af personoplysninger, dels, at den således fastsatte ordning ikke var begrænset til, hvad der var strengt nødvendigt med henblik på bekæmpelsen af grov kriminalitet.

Efter afsigelsen af denne dom er der for Domstolen blevet indbragt to sager om en generel pligt til at lagre data om elektronisk kommunikation, som udbydere af elektroniske kommunikationstjenester er blevet pålagt i Sverige og Det Forenede Kongerige. Domstolen har således fået lejlighed til at præcisere den fortolkning, der i en *national sammenhæng* skal anlægges af *Digital Rights Ireland*-dommen.

Dagen efter afsigelsen af *Digital Rights Ireland*-dommen meddelte telekommunikationsvirksomheden Tele2 Sverige den svenske myndighed for post- og teletilsyn, at virksomheden havde besluttet at ophøre med at lagre data og havde til hensigt at slette allerede lagrede data (sag C-203/15). Den svenske lovgivning pålægger nemlig udbydere af elektroniske kommunikationstjenester at lagre visse af deres abonnenters personlige data.

I sag C-698/15 har Tom Watson, Peter Brice og Geoffrey Lewis anlagt sager til prøvelse af den britiske ordning for datalagring, hvorved Secretary of State (indenrigsministeren) er beføjet til at pålægge offentlige udbydere af telekommunikation at lagre alle kommunikationsdata i højst 12 måneder, idet lagring af de omhandlede kommunikationers indhold er udelukket herfra.

Domstolen er af Kammarrätten i Stockholm (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i Stockholm, Sverige) og Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) (appeldomstol (England og Wales) (afdelingen for civile sager), Det Forenede Kongerige) blevet anmodet om at oplyse, om nationale ordninger, der pålægger udbyderne en generel pligt til datalagring, er forenelige med EU-retten (herunder navnlig direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation³ og visse bestemmelser i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder⁴).

I sit forslag til afgørelse af dags dato præciserer generaladvokat Henrik Saugmandsgaard Øe indledningsvis de datakategorier, der er genstand for den generelle pligt til datalagring, som

¹ Domstolens dom af 8.4.2014, *Digital Rights Ireland m.fl.* (C-293/12 og C-594/12, jf. CP n° 54/14).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/24/EF af 15.3.2006 om lagring af data genereret eller behandlet i forbindelse med tilvejebringelse af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller elektroniske kommunikationsnet og om ændring af direktiv 2002/58/EF (EUT L 105, s. 54).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12.7.2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201, 37), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25.11.2009 (EUT L 337, s. 11).

⁴ Artikel 7, artikel 8 og artikel 52, stk. 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

gælder i Sverige og Det Forenede Kongerige. Der er tale om data, der gør det muligt at identificere og lokalisere kommunikationens kilde og bestemmelsessted, data vedrørende en kommunikations dato, klokkeslæt og varighed, samt data, der gør det muligt at fastslå kommunikationstypen, og hvilken type udstyr der er anvendt. I hverken Sverige eller Det Forenede Kongerige er kommunikationens indhold omfattet af lagringspligten.

Efter generaladvokatens opfattelse **kan en generel pligt til datalagring være forenelig med EU-retten. Medlemsstaternes anvendelse af muligheden for at pålægge en sådan pligt kræver imidlertid, at strenge krav overholdes.** Det tilkommer de nationale retter under hensyntagen til alle relevante karakteristika i de nationale ordninger at efterprøve, om disse krav er overholdt.

For det første skal den generelle lagringspligt og de garantier, der ledsager den, være **fastsat ved retsfor skrifter eller administrative foranstaltninger, som er kendetegnet ved tilgængelighed, forudsigelighed og en tilstrækkelig beskyttelse mod vilkårlighed.**

For det andet skal **pligten respektere det væsentligste indhold af retten til respekt for privatlivet og retten til beskyttelse af personoplysninger, som er fastsat i chartret.**

For det tredje anfører generaladvokaten, at det i medfør af EU-retten kræves, at ethvert indgreb i de grundlæggende rettigheder skal forfølge et mål af almen interesse. Efter generaladvokatens opfattelse **udgør alene bekæmpelsen af grov kriminalitet et mål af almen interesse, som kan begrunde en generel pligt til datalagring,** til forskel fra bekæmpelsen af simpel kriminalitet eller hensynet til sagsforløbet i sager, der ikke er straffesager.

For det fjerde skal **den generelle pligt til datalagring være strengt nødvendig for bekæmpelsen af grov kriminalitet,** hvilket indebærer, at ingen anden foranstaltning eller kombination af foranstaltninger må kunne være lige så effektiv, men samtidig mindre indgribende i de grundlæggende rettigheder. Generaladvokaten fremhæver desuden, at **pligten skal opfylde de betingelser, som blev opstillet i Digital Rights Ireland-dommen⁵, for så vidt angår dataadgang, lagringens varighed, databeskyttelse og datasikkerhed med henblik på at begrænse indgrebet i de grundlæggende rettigheder til det strengt nødvendige.**

Endelig skal **den generelle pligt til datalagring være forholdsmæssig** i et demokratisk samfund i forhold til målet om bekæmpelse af grov kriminalitet, hvilket indebærer, at de alvorlige risici, som denne pligt medfører i et demokratisk samfund, skal stå i et rimeligt forhold til de fordele, som pligten medfører for bekæmpelsen af grov kriminalitet.

BEMÆRKNING: Generaladvokatens forslag til afgørelse er ikke bindende for Domstolen. Generaladvokaten har til opgave fuldstændig uafhængigt at foreslå Domstolen, hvorledes den pågældende sag skal afgøres. Domstolen indleder herefter sin rådslagning og afstemning, og dommen i sagen vil blive afsagt på et senere tidspunkt.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Forslaget til afgørelse](#) offentliggøres på webstedet CURIA på fremsættelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra fremsættelsen af forslaget til afgørelse er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106

⁵ Pligten skal ledsages af samtlige de garantier, som Domstolen fastslog i Digital Rights Ireland-dommens præmis 60-68.